

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 gld. — kr.
„ pol leta 1 „ 60 „
„ četrť leta — „ 80 „
Naročnina se pošilja
opravništvu v stolnem
farovžu.
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamesne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spre-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
čuje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat, 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Veliki petek, velika noč.

Dva dneva, veliki petek in velikoñočna ne-
delja navdajata verno krščansko srce z največjo
žalostjo pa tudi z največjim veseljem. Kajti spo-
minjata nas na britko trpljenje Jezusa Kristusa
in na njegovo častito vstajenje. Nasprotne reči
sledijo, druga za drugo in se vendar čudovito vje-
majo. Žalost se umakne veselju, smrt rodi živ-
ljenje, greh dobi odpuščenje, kazni sledi milost,
sramota postane čast, največje ponižanje se spre-
meni v največjo poveličanje. Svet je odrešen.
Sin božji v človeški podobi postane vredna žrtva,
čegar kri greha opere ves svet. Božja milost
nam je zopet naklonjena, paradiž zopet odprt.
Sramotni križ je znamenje najslavniše zmage. In
kder so veliki petek bile zbrane najostudnije pre-
grehe, da nedolžno jagnje ubijejo, ondi so se ve-
likonočno nedeljo glasili nebes angeli in oznan-
vali, da je Kristus vstal in da zopet živi!

Da, Kristus zopet živi in nikoli več ne u-
merje. Živi pa na mnogi način; prvič v nebesih,
drugič v presvetem Zakramentu in tretjič v svojih
vernih, v katoliški Cerkvi. Ta je njegovo telo.
Verniki so njegovi udi. Kaj čuda tedaj, ako je
življenju Gospodovemu podobno življenje sv. Cer-
kve! Življenje in smrt Jezusova je predpoda in
prerokovanje življenja in trpljenja sv. Cerkve. To
pa je včasih toliko očitno, da se človek nehoté
spominja evangelijskih besed, katere v sv. pasi-
jonu bere.

1) „Tedaj je djal Jezus: moja duša
je žalostna do smrti“, in: „njegov pot je
postal, kakor krvave srage tekoče na
zemljo“. Kolikokrat so cerkveni pastirji in kako
milo že molili h Bogu in vzdihovali, ker so čutili,
da se novo preganjanje bliža? Po genljivih besedah
so opominjali in svarili vernike, naj bi se zdramili,
naj bi bedeli zoper sovražnike. Toda večidel bilo
je zastoj. Preveč so nemarni in mlačni. Še niti
poslušati nečejo pastirskega glasu. „Kajti njih
oči so bile zadremale“. In med tem, ko so ljudje
dremali in spali, prišel je sovražnik in zasejal

ljulike neverstva in razuzdanosti in pregreh, da
je groza.

2) „Kakor nad razbojnika ste prišli
z meči in koli. Vsaki dan sem bil pri
vas v tempelnu in niste iztegnili roka na
mene — alita je vaša ura in teme oblast;
ino hlapci Judov so Jezusa popadli in so
ga zvezali“. Kedar se vsled naše nemarnosti
nasprotniki sv. vere čutijo dovolj močni, tedaj
začnejo s sv. Cerkvo ravnati, kakor s kakim
nevarnim razbojnikom. Zvežejo njej roke in
noge z brezštevilnimi, in sploh prav nepotrebnimi
postavami, da se ne more nikakor gibati. Povsod
njo začnejo nazaj pehati, njeno sveto delovanje
ovirati, njeno širenje braniti. Dajo na primer po-
stavo zoper pridgarje, zoper misijonarje, zoper
božja pota in procesije, zoper bratovščine, zoper
menihe in nune, t. j. zoper prostovoljno življenje
po 3 Jezusovih nasvetih, potem postavijo zoper kr-
ščansko izrejo otrok, zoper cerkveno odgojitev no-
vih mešnikov, zoper svobodno nastavljenje cer-
kvenih službenikov po njihovih škofih in papežu,
zoper praznike, zoper krščanski zakon itd. Tako
s postavami zvežejo sv. Cerkvo. Na Pruskem pa
njo že križajo. Hočejo njo popolnem uničiti. Upi-
jejo po vsem Nemškem: „mi imamo postavilo
ino po postavi mora umreti“.

3) „Katerega hočete, da vam spu-
stim? Baraba ali Jezusa? Rekli so: Ba-
raba“. Med tem ko sv. Cerkvo, oznaniteljico
resnice in mater prave svobode zvežejo, pa izpu-
stijo in prostost dovolijo vsem nasprotnim silam,
zmotam in spakarijam, da ljudstvo begajo in za-
peljujejo zoper sv. Cerkvo kričati: križaj njo! Na
Švicarskem, postavimo, prepovedujejo celo zasebno
službo božjo po hišah. Ali nesramno rogovilenje
frajmaurerjev in bogakletnih piscev je popolnem
na prosto voljo dano. Turkov, Judov, Luteranov
se nihče ne takne, Cerkva božja se pa preganja.
Zato pa raste nesramnost, nepokoršina, tatbina,
goljufija in umarjanje. „Baraba je pa bil raz-
bojnik!“

4) „Vojaki so tedaj, kedar so bili

Denešnji list ima 1/4 pole priloge.

Jezusa križali, vzeli njegova oblačila. Zveličarja so oropali. Takista se zdaj godi sv. Cerkvi in njenim pastirjem od papeža v Rimu do poslednjega kaplana na Nemškem. Na Švicarskem so Katoličanom skoro vse cerkve in farovže in samostane izdri. Bismark trga ravno zdaj na Pruskem poslednjo obleko iz telesa sv. Cerkve. Še pobiranje miloščine za preganjane duhovne hoče prepovedati. Le kateri svojo vero zataji, ta dobi pruskih tolarjev — če ne pa naj gladu — premine. No in zdaj je mera skoro polna! Kajti beremo:

5) Ko je pa stotnik videl, da je (Jezus) tako upijoč izdahnul, je rekel; Resnično, ta človek je bil božji Sin“. „Ino množica teh, kateri so zraven bili ino videli, kar se je godilo, je na prsa trkala in se vračala“.

Neusmileno posilstvo vzbudi sv. Cerkvi naposled sočutje pri vseh boljših ljudeh. Čudovita zvestoba in stanovitnost pastirjev dela ljudi zopet in bolj pozorne na svete resnice in skrivnosti božje. Kmalu sprevidijo, kako strahovito so — zašli. Nevoljni otresejo iz sebe jarem neverstva in se vračajo zopet k sv. katoliški Cerkvi. Tudi poskriti Jožefi in Nikodemi se zopet prikažejo — in skrbijo z bogabljubnimi ženami vred za Jezusovo telo, t. j. za kinč in slavo sv. Cerkve. Tudi splašeni učenci se vračajo z gorečim srcem. Sv. Cerkva učaka po hudih stiskah in preganjanji novo dobo zmage, veselja in slave. In tako se bo godilo — dokler Sin božji drugič ne pride v svoji časti na oblakih neba. Tedaj se bo trpeča Cerkva za vselej spremenila v zveličano zbirališče izvolenih v nebesih, kder se bodo obhajale večne letnice in glasila večna aleluja. —

Cerkvene zadeve.

Zakrament sv. firme bodo letos naš Milostljivi gospod knez in škof delili: 30. maja v Spod. Polskavi, 31. maja v Slov. Bistrici, 1. junija v Poličanah, 2. junija v Vojniku, 3. junija pri Novi Cerkvi, 5. junija v Vitanju in 6. junija v Dobrni.

Sv. Oče Pij IX. so 15. t. m. odbrali 6 novih kardinalov. To je največja cerkvena čast, katero papež komu podeli. Kardinali imajo edini oblast novega papeža voliti. Med novimi kardinali je amerikanski nadškof Mak-Kloskey v Novem Yorku. Ta je sploh prvi Amerikanec, ki je prejel kardinalsko čast. Drugi je sloviti angleški nadškof Manning. Ovi mož bil je nekdanj anglikansk krivoverec, oženjen fajmošter in arhidijakon. Ali poznej je kot vdovec stopil v katoliško Cerkvo, ter je zdaj njej sijajn zagovornik in pastir. Tretji je učeni in modri nadškof Dechamps v Belgiji. Četrti pa je Slavjan in Poljak, grof Ledohovski, zavolj sv. vere od Bismarka že blizo leta dni v

ječo zaprti nadškof poznanski. Nekaj enakega se je zgodilo pred 300 leti. Papež Klement VII. je namreč zaprtega angleškega škofa Jan. Fischeja proglasil za kardinala. Krivoverski kralj Henrik VIII. pa da škofa iz ječe vzeti, mu glavo odbiti, telo pa na četri kose razsekati. Kaj bo neki Bismark storil? Sila ga srdi, da zoper Katoličane ničesar ne opravi, ampak katoličanstvo bolj širi in utvrduje, ker zvestim škofom in duhovnom in svetnim pomaga do martniške krone. Ravno zdaj je dal zapreti münsterskega škofa.

Društvo za cerkvene umetnosti v Gradcu je ta mesec imelo občni zbor. Iz poročila smo poizvedeli, kako blagonosno ovo društvo dela za čast božjo, za kinč in lepoto cerkev. Ono obsega vse umetnosti, katere se v katoliški Cerkvi rabijo za povišanje in kinč službe božje. Kdorkoli v teh zadevah za svet, poduk in pripomoč poprosi, temu se rado — in zanesljivo dobro vstreže. Po nasvetu društva se je pretečeno leto zidalo 6 kapel, mnogopa popravilo. Veliko nasvetov se je dalo glede mešnih oblačil, altarjev, tabrnaklov, podob, cerkvenih stolov, orgel itd. Tudi naša škofija je uživala sad društvenega truda. Na Hajdini pri Ptujju so po društvenem načrtu postavili altar v nemškem ali gotičkem slogu, pri sv. Križu pri Slatini altar v laškem slogu, v Skaljah nad Celjem pa omislili mešna oblačila. Društvo izdaja lep list: Kirchenschmuck. Ravno zdaj pa snuje društvo sv. Cecilije za cerkveno petje in muziko. Sploh društvo je vse hvale vredno. Med 456 društveniki najdemo 13 iz krške škofije; iz lavantinske pa samo 8.

Usmiljeni bratje v Gradcu so pretečeno leto v svoji bolenišnici oskrbovali 1599 bolenikov; med njimi tudi 21 mešnikov, 152 težakov in 206 kmet-skih ljudi. V Algersdorfu so imeli 192 bolenih, da so se od prestane bolezni okrevili. Razun tega so 14.000 ubožcev o poldnevih nasitili. Slavni konvent usmiljenih bratov prosi predstojnike na deželi, naj mu poprej naznanijo, če namerjavajo koga v bolenišnico poslati. Neizvračljivih ne more sprejemati. Ob enem prosi milostne podpore. Bog bo plačnik!

Frajmaurerji so povsod enaki antikristi, kderkoli do državne oblasti pririjejo, tudi v Ameriki. V veliki katoliški državi Mehikanski so zdaj izgnati dali 200 usmiljenih sester. Zakaj? Zato ker so iz krščanske ljubezni in celo zastonj bolenikom stregle. Čudno pak je to, da so naši liberalci l. 1859. svojo vojsko zoper katoliško Cerkvo tudi s tem začeli, da so usmilene sestre iz dunajskega javnega špitala izpodili. Ali se ne kaže tukaj nekakva sorodnost naših liberalcev s frajmaurerji?

Gospodarske stvari.

Plug.

Najstarejše, najbolj razširjeno in važno orodje kmetovalčev je plug. Pravijo mu, da je krušni oče. Obžalovati pa je, da večina kmetovalcev večidel iz slabo razumljene varčnosti dober plug še vse premalo obraja, in izbiraj si ga, skoraj jedino in samo na navado in na dober kup ali nizko ceno gleda. Dober plug pa ne more lahko po nizki ceni biti. Če hočemo, da plug svojemu namenu odgovarja, mora biti iz najboljšega materiala, t. j. iz najtrdnjše lesa in iz najboljšega železa pa tudi z največjo natančnostjo izdelan. Izdelava dobrega pluga je toraj težavna in potrebuje toliko umetnosti, da ga kateri si bodi povasni kovač ne zna tako napraviti, da bi zadoštoval vsem potrebam, kakoršne se dan danes po pravici od dobrega pluga terjati morajo.

Odkladnica iz lesa ali železna ravna plug res dela dober kup, ali taki ne zasluži imena „plug“ in se mora skoz in skoz zavreči.

Ako namene, ktere ima plug, preudarimo, nahajamo pred vsem drugim, da so sledeči:

Plug mora zemljo rahljati in pomešati. Površje zemlje mora po oranju kolikor mogoče največje biti, da more zrak, solnce in dež na nje delovati. Z oranjem se mora plevel v zemlji zatreti pa tudi gnoj in seme kolikor mogoče najbolj enakomerno podorati. Plug mora biti trden in trpežen, pri vsem tem pa kolikor mogoče enojen in tako izdelan biti, da se tisti deli, ki se kmalo porabijo, brez težave z novimi nadomestiti dajo. Tudi teža mora biti primerna.

Plug se mora tako dati postaviti, da globoke in široke brazde dela in ne sme biti predrag.

Vsem tem zahtevam odgovarja Hohenheimski plug, kakoršnega izdeluje fabrika Antona Burga na Dunaju, IV. Favoritenstrasse 42. Ta fabrika jemlje za svoje pluge najtrdnjši les in ne porablja litega železa.

Peto ali podsadno lice, kozlič, lemež, odkladnica in črtalo, vse je iz kovanega železa; zadnji trije deli celo iz besemerskega jekla, če kdo hoče. Tako se doseže največja lahkoča poleg največje trpežnosti plugov. Skrbjeno je, da se ne zlomi kmalo kaj, in če se že kaj primeri, vsak kovač lahko popravi.

Navadni plugi te sorte orjejo brazdo 9 palcev široko in 6 palcev globoko, po potrebi pa se da širokost na 11 in globočina na 10 palcev povečati. —

So plugi, ki so 115 colnih funtov težki in veljajo po 34 gld. bolj težki so po 124 colnih funtov in po 37 gold. Nadomestovalna črtala so po 2 gl. 50 kr. in iz besemerskega jekla po 3 fl.

Po vsej pravici moremo te pluge svojim bralcem priporočati, tako piše „Prakt. Ldw.“

Mak.

Mak je jednoletna rastlina z vejastim 3, 4 do 6 črevljev visokim stebлом, štirilistnatim velikim cvetom, drobnim semenskim zrnjem in z mnogopredalnatno semensko kapico.

Maka je več sort. Prvič, beli mak, ki ima bel cvet in belo seme; drugič, črni mak z rudečim cvetom in črnkastim semenom; in tretjič, modri mak z velikimi sklenjenimi glavicami, modro-rudečim cvetom in modričastim semenom, ki več ko prvi, pa manj ko drugi semena rodi ali več olja daje. Zadnjega večidel tam sejejo, kjer se mak na veliko prideluje. Ta rastlina zasluži kljubu pičlemu pridelku semena pred vsemi drugimi oljnatimi rastlinami prednost. Kajti čas, ki ga potrebuje v popolno dorast, je kratek, se toraj vsakemu setvinemu kolobaru prilega, ne trpi lahko ne po mrazu, ne po suši in prenaša celo mraz viših krajev.

Mak hoče rahlo, globoko prekopano, dobro opleto in močno pognojeno zemljo. More se za vsakim sadom sejati. Mogoče ga je celo kot drugo setev za repo, kapusom ali drugimi okopavnimi sadeži, dalje tudi med žolto korenje sejati. Seje se rano v spomladi meseca marca k večemu do konca aprila. Ali čem preje tem bolje. Seje se na široko in daleč pred se, ter se lahko povlači in potem povalja. Če se v vrste seje, je to še bolje. Če se hoče lepo seme in veliko olja dobiti, se ne sme pregosto sejati. Na eden oral sta 2½ do 3 funti dosti. Dokler še raste, se mora pridno oplevati. Če pregosto stoji, se mora zemlja pretrgati in prekopati in potem mak še dvakrat okopati in kjer je mogoče tudi ogrebsti. Žetev je navadno meseca avgusta. Makova stebila se iz zemlje izrujejo ali pa se mu glavice porežejo, v šopke rahlo povežejo ali pa se mak v velike kopice postavi, da se posuši. Na to se spravi domu in izmlati. Da se pa seme ne stolče, je treba nekoliko slame podložiti. Drugod ga tudi polagajo v skopreznico in glavice, kakor dalječ segajo, prerežejo, seme iztrosijo in s pomočjo sita in posebnega čistilnega mlina izvejejo. Seme se potem na zračnem podu tanko razsuje in večkrat preobrne, dokler da se ves ne posuši. Paziti je treba da ne zaduhti ali celo splesni. Pridelka se na oral poprek 16 do 17 mernikov rajta. Mernik semena tehta 67 do 80 funtov in da po 18 do 24 celo do 30 funtov olja. Makovo seme se različno rabi in sicer za začimbo jedi pri kuhanih in pečenih rečeh, za zdravilo in za napravljanje olja, ktero je zarad sladkega in dobrega okusa posebno za jedila prav dobro. Prga ali preša, iz katerih se je olje čisto iztisnilo, je za živinsko klajo. Stebla, rebrovje v listju in glavice imajo v sebi neko omamljivo snov in treba je toraj domačo živino varovati, da nič tega ne žre. Najboljše je vse to na ogenj vreči in sožgati. Pepel je dober gnoj. Seme za setev se najbolj hranuje v glavicah, ktere se na podih ali diljah obešajo.

Zoper narejanje vina se dela zdaj posebna postava v državnem zboru. Sprožili so njo večji del Mariborčani, ki so se po nekaterih shodih pokazali kot odločni sovražniki ponarejanja vina ali vinskega čorbarenja. Iz prva so nekateri hoteli, naj se vse tako zvano umetno množenje in popravljanje zlasti p o n a r e j a n j e vina brez grozdja strogo prepove. Ali ta misel ni obveljala. Umetno vinarenje našlo je mnogo zagovornikov. Zato pa so vinogradniški posestniki sklenoli prositi vlado in državni zbor, da po postavi pravo, naravno vino nekoliko varuje. Vsaj toliko da bo vsak čorbar primoran ljudem povedati in naznaniti, da toči in prodajo ponarejeno vino; in da se bo imel vsak kazni bati, kateri bo nevedne ljudi sleparil z Bog vedi kako nagodlano čorbo.

In taka postava se resnično zdaj snuje. Umetno vinarenje ne bode prepovedano. Pač pa bo vsakemu krčmarju in vinskemu trgovcu naloženo svojim pivcem in prejemnikom naznaniti, da ima narejeno vino. Drugače bo kaznjen za 200 fl. in še više. In to se nam zdi popolnem prav. Francozi, ki delajo največ umetno sestavljenega vina, imajo ostre postave zoper one, ki svojo umetno vinarenje prekrivajo, tajijo in tako ljudi goljufujejo — ter naturnemu vinu kupcev jemljejo. Vsak, katerega zasledijo, hudo kaznijo v denarjih. Razun tega pa mu še na vrata obesijo za pol leta precej veliko tablico, na katerej se bere: Ta je bil kaznjen, ker je vino ponarejal, p a t o prekrival.

Knaver ali smrekov lubadar (Borkenkäfer) je sicer kakor leča majhen rumeno-rjav hrošček, pa vendar eden naj škodlivejših mrčesov, ki je že velike smrekove gozde pokončal. Pred blizo 100 leti je na gorovji Harz na Nemškem uničil 2 milijona smrek. Na Českem se zdaj bojuje za sloviti Česki les ali Šumavo, ki je 27 milj dolga in po 5—12 milj široka. Velik del lesa je že usušen. Po marsikaterih smrekah se nahaja po 80.000 knavrov. Res strahovita nesreča za gozde! Okoli začetka ali srede maja začne knaver rojiti. Potem se vevrta pod smrekovo skorjo. Tukaj si izdolbe in izgrize raven precej dolg rov. Po njem polaga svoja jajčica, včasih po 30, 50 ali 60. Iz teh jajčic izlezejo male ličinke ali bledorumenkasti črviči. Ti črviči se začnejo hitro zajedati v skorjo na desno in levo od starega rova. Na koncu novih rogov, ki so čem dalje tem širji, se črviči spremenijo v bube, iz katerih poznej izlezejo popolni kebrji — knavri. Ti pregrizejo potem skorjo in izletijo. Skorja pa je potem kakor da bi bila z drobnim svincem prestreljena. Navadno si knavri izbirajo le stara, bolehná, posušena, posebno od vetra podrtá ali posekana drevesa. Ako se pa hudo zaplodijo, potem se lotijo tudi zdravih dreves. Takim drevesom se začnejo igle na vejah rdečiti. Kmalu se popolnem posušijo. Naj gotoviši pomoček zoper knavre je ta, da se vsa suha,

bolehná, natrta ali posekana drevesa spravijo iz gozda hitrej ko mogoče. Nekateri gospodarji vedó knavra tudi loviti. V ta namen posekajo nalašč nekoliko dreves po svojem gozdu ter njih ležati postijo z vejevjem vred. V taka drevesa se knaver naj rajši naseli. Potem se drevesa spravijo iz gozda ali pa se obelijo. Lub ali skorja se potem z zalego knavrov vred sožgé.

Dobre pečenke skoro zastonj si zdaj začnajo ljudje dobivljati od domačih ali pitovnih zajcev. Pravi se njim tudi: kuneci. Iz poročila 51. zbora kmetijske družbe v Gradcu pozivemo, da se reja kuncev tudi po Štajerskem širi. Ravnatelj kmetijske šole v Grottenhofu blizu Gradca redi precej veliko kuncev. Pravil je tudi, da je hasek od teh stvaric znamenit. Meso je okusno ter diši kot pečeni kopuni. Da se kuhati, cvreti in peči. Posebno dobri so kuneci, če njih kuharica napravi kot druge zajce, srne itd. Iz pozimskih kožic delajo mehke rokavice, zlasti na Francoskem. Poletne kožice se strižejo. Lot lepe dlake velja 3—4 gld., bolj slabe pa 1—2 gld.

Hasek od kuncev je tedaj znamenit; stroški za nje pa so gotovo majhni. Kunec se neizrečeno hitro plodi. Ena sama kunica zaplodi v enem letu po 30—60 mladih. Francozi kunce tudi izvažajo, posebno na Angleško. Črez pomorsko mesto Ostende se izvozi na leto 1,500.000 kuncev in po 30 milijonov kunčevih kožic, kar zopet veliko denarja v deželo spravlja. Mislimo, da kaj takega tudi Slovencem nebi škodovalo. Kar se zoper meso domačih zajcev ugovarja, to so le prazne kvante!

Dopisi.

Iz Zreč. (Zahvala č. g. Valjavcu iz reda Jezuitov). Od 7—12 t. m. bilo je v Zrečah ponovljenje sv. misijona po Janezu Valjavcu iz društva Jezusovega. Od začetka do konca se je verno ljudstvo v nepričakovano obilnem številu te pobožnosti udeleževalo. Cerkev je bila vedno natlačena.

Vtis te pobožnosti na srca poslušalcev se ne da popisati. Sme se reči, da je ponovljenje še več sadu obrodilo, kakor sv. misijon sam. Solznimi očmi so se torej ob koncu cekmeštri in župan z nekterimi odborniki v imenu cele fare in srenje prečastitemu g. misijonarju zahvalili za trud, ljubezen in dobroto, katero so bili Zrečanom skazali. — Čres 1400 duš je prejelo sv. obhajilo. Ponovljenje misijona ostane Zrečanom nepozabljivo.

Prepričali smo se pa tudi, da so misijoni našemu ljudstvu veliko bolj potrebni, kakor si kdo misliti more. Večje dobrote mimo misijona ali enake pobožnosti dušni pastir svoji čredi nakloniti ne more. In to ve tudi ljudstvo ceniti, ker skoraj ne ve, na kak način bi hvaležnost takemu dušnemu pastirju zamoglo pokazati.

Bog plati g. misijonarju nja trud in naj do-
deli tako milost še mnogo drugim faram.

Od sv. Tomaža pri Veliki nedelji. (Neved-
nost in hudobnost.) Naša fara šteje že več
let, na 100 udov družbe sv. Mohora. Potem se
zna, da imamo dovolj knjig, ktere beremo, kedar
nam čas dovoli. Navada tedaj je, kedar imajo
kde mrliča, da se pri tistem hramu zraven molenja
za rajnega, tudi kaj koristnega bere, ako se lju-
dem poljubi.

Tako se je tudi pred kratkim zgodilo. Ljudje
so prišli k mrliču molit. Tam je nekdo bral od
družbe sv. Mohora izdane knjige: Kristusovo
življenje in trpljenje. Med poslušalci bil je
mož, ki je nekda bil vojak. Ta je rekel: z bran-
jem tiho biti, ker tega neče poslušati, in sicer zato
ne, ker so to same laži in norčije. Pristavil je še,
da če bi on bil oblastnik, tedaj bi družbo zatrl,
da se nebi ljudje ž njo ciganili. Po mojen mnenju
je on zaničeval, 1. pisatelja te knjige, 2. pre-
gledovalca in 3. Tega, čigar življenje in trpljenje
je ondi popisano!

Iz Savinske doline. Resnica je, da največ
pohujšanja in nevere izhaja po branju (čitanju)
slabih knjig in časopisov, posebno dan danes, ko
se povsod obilno ponujajo. Da se pa temu v o-
kom pride, kolikor je mogoče, to je sveta dolžnost
vsakega zvestega krščanskega rodoljuba, da vse
moči napenja ino po svoji zmožnosti podpira in
priporočuje dobro v katoliškem duhu pisane knjige
in časopise. Zastran tega sem tudi jaz tega mne-
nja, kakor se je že od drugih pisalo, da naj bi
odbor družbe sv. Mohora toliko lepo pa tako malo
razširjeno za sedanjí čas pa celo važno knjigo
„Malo apologetiko“ natisniti in med svoje ude raz-
deliti dal. Zares žalostno je, kar se iz mnogo
krajev sliši, posebno od kar je šola od Cerkve
ločena, kako slabo da učitelji šolsko mladež po-
dučujejo. Namesto da bi njo bolj v krščanskem
duhu gojili in njej srce blažili, pa ravno nasprotno
ravnajo. Hvala Bogu v moji rojstni županiji ni
tako. Hvalevredni gospod kateket in g. nadučitelj
J. Agreš prav marljivo podučujeta. Nedavno se
je čitalo v „Slovenec-u“ v dopisu iz Mozirja, kako
hud nemškutar da je brašlovski nadučitelj. Temu
ni tako. Ko je bil za občinskega tajnika, tedaj
je sploh vse v slovenskem jeziku pisal, kar do-
mače reči zadene. Ali zdaj smo v tem oziru ve-
liko na slabejem. Naš sicer obče spoštovani g.
župan si je v službo vzel nekega pisarja, ki nič
slovenski ne pisati ne brati ne zna. Po pravici
smem reči da, ko bi naš župan še narodnjak bil,
bi imel vse lastnosti dobrega župana.

Sicer bi še imel o tem več ojaviti, pa samo
to rečem kakor neka stara narodna pesem o Slo-
vencih pravi: Vsem domačim slovo daja. — Kar
je tujega, to velja itd. Žali Bog da je istina.

J. Prislan, vojak.

Iz Kozjega. (Kmetijska podružnica.)
Pretečeni četrtek sta prišla k nam 2 poslanca šta-

verske kmetijske družbe: g. Baumgartner, ravnatelj
Grotenhofske kmetijske šole in g. Klingan, deželni
živinski zdravnik. V sobani okrajnega zastopa
sta prav razumljivo in celo podomače (seveda
nemški) razlagala najbolj potrebne reči zdrave
živinoreje in pametnega poljedelstva. Ker je bilo
mного poslušalcev, kojim je nemščina neznana,
je g. učitelj Eberl v slovenskem ponovil, kar sta
gospoda povedala v nemškem. Hvala mu za ta
trud! —

Pa glavni namen shoda je bil, nagovarjati
naš okrajni zastop, naj bi se v Kozjem za celi
okraj vstanovila kmetijska podružnica graške de-
želne kmetijske družbe. Tuja gospoda sta naredla
velike koristi kmetijskih družeb sploh, zlasti pa za
revni Kozjanski okraj tako živo in jasno razložiti,
da so vsi nazoči predlog z veseljem sprejeli. In
da ne ostane beseda beseda se je takoj nekoli.
Ko posestnikov združilo v pospeh pravilne konje-
reje. Bog daj, da izraste iz tega konjerejska
društva v kratkem cela velika družba, ki bo ob-
segala vse strani kmetijskega delovanja!

Omeniti je še, da sta graška gospoda obža-
lovala, da nista zmožna slovensčine in da sploh
graškemu deželnemu zavodu manjka slovenskih
moči. Tudi sta obljubila, da se bodo pravila
kmetijskih družeb, določbe in skušnje graške družbe
v vseh slovenskih*) časnikih razglasile.

Od sv. Andraža v slov. gor. (Slovo odhaja-
jočemu g. učitelju.) G. A. Srnc je učiteljeval pri
nas više 10 let s sposobno spretnostjo in marlji-
vostjo. Bil je prijaznega in lepega krščanskega
vedenja, pravi vzgled šolarjem, nenadomestljivi
srenjski odbornik, in sploh obče spoštovan in pri-
ljubljen. Živel je v lepi edinosti s častito du-
hovščino. Zdaj pride za učitelja v mesto Ptuj.

Zgubimo res odličnega rodoljuba, šola vne-
tega pospešitelja, prijatelji pak značajnega miru
ljubnega moža. G. Srnc je matičar, ud okr. šol-
skega sveta v Ptuj, in ako se ne motimo, pred-
sednik ptujskega šolskega društva i. t. d. Bog ga
ohrani mnogo let! Živili!

Politični ogled.

Astrijske dežele. Najvažniši dogodek je zdaj
ta, da svitli cesar 1. aprila na večer odpotujejo
iz Dunaja v Dalmacijo. V Trst pridejo 2. aprila
in ostanejo ondi do 4. aprila. Pri tej priliki bodo
tudi razkritje spomenika, ki je na čast nesrečnega
mehikanskega cesarja, njih Veličasti brata Maksi-
milijana, postavljen, s svojo cesarsko nazočnostjo
počastili. Potem se odpeljajo v Gorico. Kar tej
cesarski poti posebno važnost daja je to, da bodo
laškega kralja v Benetkah in sicer obdani od
mного gospodov, tudi minister Andrassy bo zra-
ven, obiskali. Mislimo, da so svitlega cesarja
morale posebne razmere nakloniti, da so se za to

*) Mogoče, a vere nam manjka.

Vred.

obiskovanje odločili in sicer — v Benetkah, ktere njim je laški kralj izvil, akoravno je bil na morji pri Višu in na kopnem pri Custozzi tepen. Iz Benetek se bodo cesar po morji peljali v Pulj Istriji in od ondot v Dalmacijo, kder se bodo mudili do 11. maja.

Dunajski državni zbor je za negotov čas preložen. Tudi prav. Vsaj je zadosti drag. Vsaki dan potrebuje blizo 6000 gld. Slavni naši slavnjanski brati Čehi so zopet sijajno zmagali. Na kmetih so izvoleni sami korenjaki Staročehi, ki nepremagljivo branijo samostalnost svoje česke kraljevske dežele in pa blagor svojega naroda. Poglavitni mladočeski rogovilež dr. Gregr je propadel. Tudi v mestih so Staročehi zmagali. Le v Landskoronskem je večino dobil ustavak in Nemeec Niederle. To pa po res prav ustavaških spletkah. Potisnili so namreč 90 volilcev za Landskoronsko mesto v volilni zapisnik, akoravno njih mestice pri vsej svoji rodovitnosti ne premore. Sicer pa smo takih volilnih komedij Slavjani že precej navajeni! To ni nič novega. Kar ustavakom na številu manjka, to nadomestujejo s takimi zvijačami. Dolgo vendar to ne more držati!

Na Tirolskem je tudi znameniti konservativec dr. Rapp svojo poslanstvo za dunajski državni zbor odložil.

Ogrski minister Tisza kaže za ministrovanje več spretnosti, kakor se je sploh nadjalo. Zlasti pa si ume prijatelj lev iskati za — prihodnje volitve. In to je imenitno in morebiti na mnogo strani odločilno. Cesar Ferdinand, skoro 83 let star je v Pragi nevarno zbolel. Akoravno mu je nekoliko odleglo, se vendar bojijo zanj.

Hrvati so dobili nove podžupane po vseh županijah. Ogrsko ministersvto si ni upalo niti enega izbrisati, katerega je bil ban Mažuranič vladi priporočil.

Vnanje države. Na Bavarskem je moral vojni minister in prusak general Prankh odstopiti, ker mu katoliški poslanci niso hoteli strahovite svote denarjev za pomnoženje vojniških priprav dovoliti. Pruski državni zbor je resnično sprejel novo postavo zoper katoliške prebivalce, po kateri se njihovim duhovnikom ustavi vsaka plača, dokler se pruskim cerkvenim postavam ne podvržejo, t. j., dokler svoje vere ne izdajo, česar pa ne bodo storili. To vedó preganjanci sami. Vsaj je Bismark sam rekel, da nova postava ne boče ničesar opravila. Iz tega je razvidno, da hočejo Katoličane le mučiti.

Na Španskem so Karlisti tabor Alfonzistov napadli in vzeli. Ob enem pa še se za Alfonziste vzdigujejo novi nasprotniki: republikanci. Odstavljeni general Mbriones in nekdanji predsednik španske republike Kastelar namislita zopet proglasiti republiko. Pomagalo to Špancam gotovo ne bo, vendar kriprelivanja bo po tem takem še več.

Turški sultan se je začel zoper nas ne-

koliko kujati. Obečal je da bodo turške železnice do naših mej potegnene; ali nagloma je besedo svojo prelomil. Naša vlada neki zdaj zahteva, naj sultan svojega vetroglavnega ministra odpusti; sultan pa hoče naj naš cesar svojega poslanca grofa Zihija nazaj pokliče. Bržej ko ne bodeta zavolj miru morala odstopiti obadva.

Na Romunskem je 12 tolovajev nekega Angleža z ženo vred napadlo, oropalo, sleklo in skoro nagega v snegu k drevesu privezalo. Skoro bi bila obadva zmrznila. Angleška vlada zahteva zadostenje.

Za poduk in kratek čas.

Podučni listki. 1. Lepo je gledati, kako se tenka pajčina ob rahlem vetriču ziblje in v juternem solneu lesketa, kot nježna srebrna mrežica. Sredi nje tiči mirno opazen pajk. Tej prikazni podobno je naše osolnčje. V globokem in širokem nebeškem prostoru se svita zraven drugih brezštevilnih solnčnih vrst, tudi naše osolnčje kot veličastna svitla mreža. Iz nje sredine sveti in greje — ljubo solnce. Okoli njega pa kroži kakih 135 premičnih zvezdic ali planetov, kakor da bi bili na okroglih obročkih nasajeni. Najbolj blizo solnea kroži zvezda Merkur; za njo pride Venera. Slovenci njo imenujemo zdaj večernico, zdaj danico, ker se nam kaže nekaj časa po solnčnem zahodu in zopet nekaj časa pred njegovem izhodu. Na tretjem mestu ali na tretjem obročku nastavljen je naša Zemlja, kakih 21 milijonov milj od solnea oddaljena. Sami Metuzalem, ki je živel 969, bi se moral blizo 30krat več časa na svetu muditi, ako bi hotel toliko pota prehoditi, čeravno bi vsaki dan 4 ure korakal. Vsako leto pride naša zemlja enkrat okoli solnea z vsemi svojimi prebivalci. Koliko let že ovo svojo pot ponavlja, kdo ve? Angelji božji utegnejo vedeti! Človek tega ne zamore poizvedeti. Takisto mu ni jasno, kedaj in kde da je bil prvi človek od Boga ustvarjen. Sicer pa vse kaže na Azijo. Pravijo, da je v Aziji bil nekdanji paradiz. Bodi temu kakor hoče, to vendar zdaj vidimo, da se je človeški rod razselil po celi zemlji. Rjoveči lev, orjaški slon, strahovita kača ropotača, nježni ptiček kolibrič itd. živijo le po gorkih deželah. Beli medved, plavutonožni tulenj (morski pes), veliki mrož (morski konj), ptič severni strakoš itd. so naseljeni le po mraznih ledovinah severnega in južnega tečaja. Divjo kozo najdeš le na visokih planinah, bidro ob nizkih potocih, kita le v morji. Toda človek ne pozna nobenih takih mej. On se udomači povsod. Njega ne straši niti široko morje niti visoka planina. Človeka najdemo po gorkih pustinah afriških, pa tudi ob mrzlih obalih ledenega morja v Grönlandiji in Sibiriji.

Pri marsikaterih živalih se čudimo, kake umetnosti da vedó. Vendar pri tem ni pozabiti,

da nobena živalica ne napreduje. Pajkovci zdaj ne predejo bolj tanke pajčevine, kakor nekdanji njihov preddevec v Noetovi barki. Tudi mravlje in bčele še so zdaj enako marljive in skrbne, kakor tedaj, ko njih je modri kralj Salomon opazoval. Edini človek napreduje. Ofi ali opice še toliko umetnosti ne kažejo, kolikor nje pri lastavicah vidimo, kedar si gnjezdo delajo. In vendar je of človeku med vsemi živali še najbolj podoben. Nekateri pahnjeni neverniki so v opice tako zaljubljeni, kakor da bi si ž njimi res sorodni bili. Čuda, da še se nobeden ni s kako ofnjo oklicati ali poročiti dal! Vsaj pravijo, da človeka ni Bog stvaril, ampak da ga je opica na svet zaplodila. Vendar ofi ne napredujejo, vedno so enako divji, lagodni, pohotni in — hudobni. Pusti ofa milijon let na svetu razvijati se, in ni se ti treba bati, da bi začel od sam sebič hlače nositi, hiše staviti itd. Edini človek napreduje ali prav za prav njegova neumrljiva duša, njegov pameten duh se razvija in napreduje. Ta ga dela gospoda na zemlji. Telo je podobno živalskim telesom in naposled umrje. Duh pa človeka bistveno razločuje od vseh žival. Duh mu daja nagon do napredovanja, mu blaži in tolaži življenje s pravo vero in mu odpira po milosti krščanstva veselo pot do čeznarnega, večnega življenja v nebesih. To je predzadnji cil in konec pametnega človeka — poslednji je čast in slava božjega bitja.

Preden človeški rod ta cil doseže, je tukaj na zemlji v stanu priprave. V času te priprave, te poskušnje mora svoje telesne in duševne zmožnosti dobro rabiti. Dobro porabljenje pa rodi vedno večji in vsestranski napredek. Ta pa ga dela vedno mogočnejšega gospoda na zemlji. Omenimo tukaj le eno stran našega napredka! Človek zdaj piše z bliskom, se vozi z ognjem, plava z železom na morji, rije in koplje globoko pod zemljo za zlatom, srebrom, premogom, in se po pozračnih balonih spušča visoko nad oblake itd. Res velikanski napredek! Bog, da bi še tudi v čednostih, v krščanski veri in češčenji božjega bitja tako hoteli napredovati! (Dalje drugokrat.)

Luč krščanstva pri panonskih Slovencih.

(Spisal Jak. Gomilšak.)

II.

Sledeče vrstice bodo vam, dragi rojaki, pojasnile, kako so se poprijeli krščanstva naši pračetje med rekama Dravo in Rabo, ter od Maribora doli čez Blatno jezero na Ogrskem. Začetek temu preblagemu delu se je storil v dobi, ko še ni bilo nobene sedanje slovenskih dežel, in ko so še imeli Slovenci gotovo dvakrat več zemlje v posesti, kakor dandanes. Njih stanišča proti izhodu spadala so pod veliko Panonijo, proti zapadu pod Karantanijo ali Gorotan, med kterima je stalo na meji staro mesto Ptuj.

Po smrti slavnega svojega kralja Samo-ta,

ki je priboril bil med leti 623 in 658 Slovencem svobodo, in jim vstvaril neodvisno državo, padli so po svoji neslogi deloma v podložnost pod Nemce, deloma zopet v grozno sužnost pod „pesoglavce“ Obre. Ne nahaja se menda v zgodovini narod, ki bi bil več pretrpel in prestal mimo panonskih Slovencev pod Obri. Toda, predno je preteklo poldrugo stoletje, bila je tudi tem revnim trpinom rešilna ura. Tačas je poslal namreč nemški cesar Karol Veliki močne vojske nad Obre, nemirne, divje sosede svojih dežel, in po mnogih krvavih bitkah bili so popolnoma potolčeni ter izmed pokrajin med Dravo in Donavo pregnani. Le Slovenci, tako železnega jarma svojih tlačiteljev oteti, so ondi ostali, in se rado krščanskim Nemcem podvrgli. To se je zgodilo h koncu osmega veka po Kr. Že davno poprej so se pokristjanili Slovenci v Gorotanu, le njih bratje v Panoniji držali še so se poganske vere. Tedaj pošlje Pipin, nemški vojskovodja in cesarjev sin, poročilo in glas v Solnograd nadškofu Arno-tu, naj izbere vrlih duhovnikov, da bi šli panonskih Slovencev podučevati v krščanstvu. Vodila je blagega Pipina k temu gotovo skrb za blagor duš in prepričanost, da sveta vera, ki človeka požlahtni in omika, ustvari najboljše in najzvestejše podložnike. Nadškof Arno, odličen in goreč viši dušni pastir, pošlje nemudoma in radostnega srca lepo število misijonarjev v Panonijo, ki so se iskreno poprijeli svetega dela. Začetek bil je težak. Kajti učiti so se morali slovenskega jezika, in imeli še so, kakor prigovor pravi, le dino orati. A kje je napotek, ki ga nebi vedela krščanska navdušenost in stanovitnost premagati? In kedaj se je bistroumen Slovenec blažilni moči svete resnice dolgo obotavljal? Toraj sledila je, misijonarjem v veselje, po obilni trudapolni setvi že prva leta dobra žetev. Mnogo Slovencev se je dalo krstiti. — Ko cesar Karol dobi o tem glas, ukaže nadškofu Arnotu, naj se osebno poda v te slovenske kraje, da pozve narodove želje, oznanuje božjo besedo, in ljudstvo oskrbi z božjo službo. Tako Arno stori, in v Panonijo dospevši, več časa po deželi pridiguje, novo postavljene cerkve blagoslavlja, duhovnike posvečuje, in redno duhovno pastirstvo ustanovlja. Ko se potem v Solnograd povrne, poroča cesarju o vspehu svojega in svojih duhovnikov prizadetja, in priporoči mu v skrb vrle Slovence. Karol mu na to leta 803. izroči „na večne čase“ vso Panonijo med Donavo in Dravo v duhovno oblast, ter ga obdari ondi z mnogimi zemljišči. Tudi ga popraša, če li ima moža, ki bi zmožen in vreden bil, služiti mu ondi za namestnika, in delovati božji stvari na korist? Arno predstavi potem cesarju mešnika Teodorika, rekoč, da bi ta sposoben bil, slovenski narod pastirovati. S cesarskim privoljenjem je posvetil Arno tega preblagega moža za škofa, in ga pripeljal kmalu v slovensko deželo, izročè mu v duhovno pastirstvo vse gorotanske in tudi panonske Slovence, ter

ukazajé mu marljivo oskrbovati vsa opravila škofu pristojna. —

Strašljiv konj. Nek kmet je konja kupil od svojega soseda. Ko ga nekoliko še ogleduje, potem reče: meni se zdi, da je konj strašljiv. „Kaj še, mu odgovori soséd, to ne more biti, že 3 noči je sam v hlevu pa ga nič ni bilo strah.

Kako so kradljivega fanta dobili. Nek vračnik je rad pečene jabelke jedel. Nekoliko njih je vedno imel konec peči. Pride nek znani kradljivi fant po vračila. Vračnik se nalašč poda iz hiše. Med tem pa fant hitro potegne pečeno jabelko ter njo naglo povžije. Nazaj prišedši resnoben obstoji vračnik pred fantom rekoč: si ti ovo jabelko snel? Fant zarudi pa reče da ne. Vračnik dostavi: no, to je tvoja sreča, kajti v jabelki sem imel shranjen strup. Zdaj poskoči fant samega strahu in prosi za mleko, za pomoč, da mu strup kde črev ne preje. Vračnik se je smejal in je komaj nevernega tatu vtolažil.

Razne stvari.

(Č. rojakom in častiteljem dr. Koste!) velja iz Ljubljane prišedšo vabilo k udeležbi pri stavbi spomenika na mestu, kder blagi mož počiva. Njemu na gomilo se hoče postaviti dostojen spomenik iz kamna ali brona. Doneske sprejemata blagajnik družbe kmetijske g. Andrej Brus in pa blagajnik Matice slovenske g. Ivan Vilhar; potrjevali pa se bojo sprejeti doneski po novicah. Ovi poziv razglašajo: Karol baron Wurzbach, Peter Kozler, Dr. Iv. Bleiweis, Viljem grof Wurmbrand, Jan. Murnik, Josip Nolli, Franjo Ravnikar, Jan. Horak in Jan. Gnezda.

(Med Velenjem in Šoštajnom) namenijo nastaviti še enega poštnega pota; takisto se misli storiti za stezo med Celjem in Slovengradcem črez Velenje. Tako se bodo pisma veliko hitreje dobivala in odpošiljala.

(Ptujška hranilnica) večjidel denarje izposuje na menjice (Wechsel). Meseca januarja je izplačala na menjice 49.496 fl., na kmetiska posestva pa le 200 fl.

(Ženo iz Gočeve v Slov. goricah) Ano Damiš, ki je 8. decem. 1874 svojega moža zabodla, so porotniki v Celji obsodili na smrt na vislicah. Morivka je 26 let stara. Njeni zagovornik se bo zoper sodbo pritožil.

(V Arji vesi pri Žavcu) se je Janez K. obesil. Brat pa pride še o pravem času in prereže vrv. Ko se Janez zopet zavé, začne hudo razsajati, da se mu je sebe usmrtiti zabranilo. Žugal je hišo zažgati in vse pomoriti.

(Ječa v Trbovlji) je za tamošnje tate preslab. Te dni so ondi imeli tata Jurja J. zaprtega. Ali tat je po noči križe iztrgal in ušel. Ker pa

je zdaj precej zima, zato je še predstojnikovo suknjo seboj vzel.

(Radgonska hranilnica) bo od 1. aprila t. l. naprej obresti zaračunila vsakega polmeseca s 5 1/2 procenti, izposojevala pa bo po 6 1/2 procentih.

(Cerkev na Ponkvi) so nepoznani zločinci 2. t. m. oropali. Vzeli so iz altarjev perilo. Tudi škrinjico za darila so odprli pa menda malo našli.

(Ogenj v Selcih v Slov. gor.) je Mart. Sorko-ta hišo, hlev, 2 kleti in listnjak pokončal. Za uzrok ognja se ne vé. Škoda se ceni na 950 fl. Posestnik je bil zavarovan za 600 fl.

(Štajersko tržno društvo za vino) se je v glavnem zboru 14. t. m. samo razdružilo. Premoženja bilo je še 4070 fl. Komisija za razdruženje šteje 3 može: grofa Attems-a, grofa Antona Brandisa in dr. Radaj-a.

(Tatovi so pri posestnici Ani Baumgartner) v Gradiški zunaj Maribora udrli in oblačila in perila odnesli za 127 gld. Tatov nihče ni poznal.

(Kat. polit. društvo pri sv. Jurji) na Šavnici bode na belo nedeljo ob 3 popoldne v navadni hiši občni zbor imelo. Prav uljudno so udje in drugi povabljeni. Odbor.

(V Brežicah) namerava vlada realno gimnazijo napraviti, ker je dobilo vodstvo celjske in gotovo tudi mariborske in ptujske gimnazije ukaz iz Gradca, popisati dijake iz brežkega in sosednih okrajev, ki so v šolah. Ako bi nova gimnazija slovenska bila, bi nje bili mi veseli.

(S poštnimi nakaznicami) (Postanweisung) se zdaj lahko denarji pošiljajo na Nemško in Švicarsko. Tega poprej ni bilo.

(Dražbe ali licitiringe) svojih posestev pri-pustijo: Ig. Senica pri sv. Jožefu nad Celjem 1. aprila, vrednost 2030 gld. (3. dražba.) — Kata-rina Kmetič v Račah 2. aprila, vrednost 7390 gld. — Fr. Poljšak iz Šeduna 2. aprila pri sodnji v Sevnici, vrednost 979 gld. — Jur. Krhlenko v Pri-stavi (Šmarski okraj) 2. aprila, vrednost 3700 fl. — Anton Pihl v Selnici pri Dravi 3. aprila, vrednost 12662 fl. — Tom. Lorbeg na Slemenu 6. apr., vrednost 1813 fl. — Jan. Reher v Gorici pri Zalogu 7. aprila, vrednost 5191 gld. — Jak. Arlič v Gla-žutarski pri Celji 7. aprila (pri sodnji), vrednost 891. — Anton Pihl v Selnici pri Dravi (zavolj drugega dolga) 8. aprila, vrednost 12662.

Loterijske številke:

V Gradcu 20. marca 1875: 74 40 58 39 12

Prihodnje srečkanje: 3. aprila 1875.

Najnovejši kurzi na Dunaju.

	fl.	kr.
Zedinjeni drž. dolg (100 gl.) 4 gld. 20 kr. % .	70	10
Upne (kreditne) srečke po 100 gl. prvotne vrednosti, brez obresti, pa s 4kratnim srečkanjem .	167	—
Ažijo srebra	105	—
„ zlatá	5	24

Tržna cena pretekli teden	V Mari- boru		V Ptuju		V Celju		V Varaž- dinu	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Pšenice vagan	4	60	4	25	5	—	4	40
Rži	4	10	3	40	4	—	3	—
Ječmena	3	70	3	—	2	40	2	50
Ovsa	2	20	2	—	2	60	1	95
Turšice (koruze) vagan .	3	—	2	75	3	20	2	45
Ajde	2	60	2	45	3	—	2	20
Prosa	3	50	3	10	3	20	—	—
Krompirja	2	10	1	80	2	—	1	60
Sena cent	1	80	2	—	1	—	1	—
Slame (v šopkih) . . .	1	40	1	40	—	80	1	20
„ za steljo	—	80	1	—	—	60	—	—
Govedine funt	—	25	—	24	—	26	—	24
Teletine	—	28	—	24	—	26	—	24
Svinjetine	—	29	—	24	—	36	—	28
Slanine	—	34	—	32	—	36	—	30

Pozor posestniki!

Bo nas vendar kmalu zima zapustila, ktera nam je toliko lepega drevja pokončala; zato urno na delo, sadit žlahtnih dreves; imam še tudi letos več stotin žlahtnega sadnega drevja, več tisuč zdravega rožja in mnogo število cepik, (tudi zastonj za učitelje če stroškov ni.)

Za oddati še imam velike angleške ovce in svinje za pleme in če kdo želi, vino, slivovico, razna semena, pošlem.

Še eno!

zdravniki, trgovci in drugi podvzetniki.

Blizo cerkve sv. Benedikta je lepa prostorna hiša in drugo poslopje z zemljiščem vred na prodaj, posebno pripravna za kakega zdravnika, ali za trgovca, krčmara, peka, mesara itd.

Naročila prevzame naš narodni trgovec g. M. Berdajs v Mariboru in

Dominik Čolnik,
posestnik na Drvanji.

1—2

Oznanilo.

1—2

Več stotin 3—4 let starih žlahtnih jabelčnih dreves najboljših sort, gruš, črešenj, orehov po 40—10 kr. drevesce, se ponujajo na prodaj.

Maribor, Kasinogasse № 170.

Ponudba.

1—3

Trštvo z moko in prekučija ali protiž (grajžlarija) v Mariboru na jako obljudnem in obiskovanem mestu se zamore takoj rešiti s pohištvo vred.

Bolj natančno se zvé v tiskarni g. Pajka.

Pirhan in Pok.

Oznanilo.

Kdor ima več vinskih droži skupaj, ta jih lahko in po najboljši ceni proda pri tukajšnjima trgovcema v gosposki ulici Nr. 110.

Maribor v marcu 1875.

Pirhan in Pok,
trgovca.

3—3

Pirhan in Pok.

Anton Scheikel
v gospodski ulici
v Mariboru.

2—2

Oblačila za spomlad in leto.

se priporočuje v

bogati zalogi oblačil

gospoda **Antona Scheikel-a** v Mariboru

(v gosposki ulici.)

Vsa oblačila so njegovega lastnega dela in dobro narejena.

Spomladna obleka

iz domače voljne od 22 gld. naprej

jako fino blago „ 26 „ „

Talarov za čč. gg. duhovne

iz peruvijena od 17 gld. naprej

francosko blago od 25 gld. naprej

jako fino blago „ 30 „ „

Rajosa ali Ripsa od 13 gld. naprej

je vedno v zalogi pripravljenih. Naročene stvari se takoj naredijo; in če se kaj želi na ogled, se hitro in na vsako mesto pošle. Nevseče reči se franko retour tudi nazaj vzemejo.

Anton Scheikel
v gospodski ulici
v Mariboru.

Oznaniło.

Dovoljujem si naznanjati, da se pri meni za prihodnjo spomlad dobivajo

vsake vrste semena,

n. pr. več sort trave (Raygras) Lucernarske in domače detelje, salate, špinače, korenja, repe, zelja, kolorab, kumar, cukernatega graha, redkve i. t. d., in sicer so moja semena

 vsa nova,

za čijih rast sem porok.

Tudi sem pripravljen **izvenredna** semena po najnižji ceni priskrbeti.

Ob enem priporočam svojo

špecarijsko blago,

n. pr. sladkor, kavo, olje, vsakovrstno žganje, paromlinsko moko i. t. d., potem vse sorte suhe in oljate barve, vse po **mного** znižani ceni.

M. Berdajs,
v Mariboru.

4—6

4—9

— Od Leta 1767 —

Svetinja
za napredek

Svetinja
za zasluge

ALBERT SAMASSA,

c. kr. dvorni zvonar izdeljevalec strojev in raznoterega orodja pri gašenju ognja v Ljubljani,
priporoča p. n. cerkvenim predstojnikom in občinskim zastopom:

Vbrana zvonila

z vso potreščino, kakor jarmi, ojnice, okovi. Zvon tudi 40 centov teže, zamore en mož zvoniti; dalje priporoča vse vrste brizgalnic, orodja za gašenje, vodnjake, cerkvene svečnike iz medenine, ventile, šravbe itd. itd.

po naj nižji ceni.

Občinam in gasilnim društvom, da si zvonove in gasilno orodje lahko omislijo, privolim plačevanje v obrokih.

Diploma
pripoznanja

— 14 svetinj —

Diploma
pripoznanja